

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

A.J. FINN

femeia de la fereastră

Traducere din limba engleză

ALINA SIMUȚ

LITERA®
București
2018

DUMINICĂ, 24 octombrie

1

Soțul ei e aproape de casă. O va prinde de data asta.

Nu e nici urmă de draperie sau de jaluzeala la numărul 212 – casa de un roșu-ruginiu, în care au locuit soții Mott de când s-au căsătorit și până de curând, când s-au despărțit. Nu i-am întâlnit niciodată pe soții Mott, dar, din când în când, verific on-line profilul lui de LinkedIn și pagina ei de Facebook. Lista lor de căsătorie apare, în continuare, înregistrată la Macy's; încă aș mai putea să le cumpăr un set de tacâmuri.

După cum spuneam: nimic care să acopere fereastră. Clădirea de la numărul 212 privește oarbă spre partea opusă a străzii, arămie și nefinisată, iar eu o privesc la rândul meu și mă uit cum stăpâna casei îl conduce pe contractorul ei în dormitorul pentru oaspeți. Ce e cu casa aceea? E locul în care dragostea merge să-și găsească moartea.

Ea e drăguță, o roșcată autentică, cu ochii verzi ca firul ierbii și cu un arhipelag de mici alunițe care i se întind pe spate. Mult mai drăguță decât soțul ei, un anume dr. John Miller, psihoterapeut – da, el oferă consiliere cuplurilor – și unul dintre cei 436 000 de bărbați cu numele de John Miller de pe internet. Acest individ lucrează lângă Gramercy Park și nu oferă

Respectiv consultații decontate de asigurări. Conform contractului de vânzare, a plătit 3,6 milioane de dolari pe casa lui. Înseamnă că afacerile îi merg bine.

Știi destul de multe lucruri despre soție. Evident, nu e o adevărată femeie de casă; soții Miller s-au mutat aici în urmă cu opt săptămâni și, cu toate astea, ferestrele acelea sunt goale, ț ț. Ea face yoga de trei ori pe săptămână, coborând cu pași mărunți pe trepte, cu covorașul ei magic făcut sub braț și purtând colanți Lululemon. Și probabil că face voluntariat undeva – iese din casă la câteva minute după ora unsprezece luna și vinerea, cam pe la ora la care mă trezesc eu, și se întoarce între cinci și cinci și jumătate, chiar atunci când eu mă fac comodă pentru filmul de seară. (Pentru seara aceasta am ales, pentru a nu știu câta oară, *Bărbatul care știa prea multe*. Eu sunt femeia care a văzut prea multe.)

Am observat că îi place să bea câte un pahar după-amiaza, la fel cum îmi place și mie. Oare îi place să bea câte ceva și dimineața? Cum îmi place mie?

Dar vârsta ei e un mister, deși e cu siguranță mai tânără decât dr. Miller și mai tânără decât mine (și mai sprintenă); în ceea ce-i privește numele, nu aș putea decât să-mi dau cu presupusul. Mă gândesc la ea ca la o Rita, pentru că arată ca Hayworth din *Gilda*. „Nu mă interesează câtuși de puțin“ – ador replica aceea.

Eu însămi sunt foarte interesată. Nu de corpul ei – linia abia perceptibilă a coloanei vertebrale, osatura umerilor ca niște aripi pipernicite, sutienul albastru-deschis, care îi ține sânii strânși; îmi întorc privirea ori de câte ori acestea intră în raza obiectivului meu –, ci de viața pe care o duce. Viețile. Cu două mai multe decât am eu.

Respect pentru oameni și cărți

Soțul ei a cotit-o pe stradă acum o clipă – e abia trecut de amiază –, nu la mult timp după ce soția lui a închis ușa de la intrare, însoțită de contractor. E o aberație: în zilele de duminică, dr. Miller se întoarce acasă la trei și un sfert, negreșit.

Cu toate astea, acum bunul doctor merge cu pași mari în jos, pe trotuar, cu respirația întretăiată, cu servieta legănându-i-se într-o mână și verigheta făcând parcă cu ochiul de pe degetul lui. Măresc imaginea asupra picioarelor lui: pantofi eleganți, bordo, lucioși, de lac, atrăgând lumina soarelui de toamnă și răspândind-o iute, cu fiecare pas pe care îl face.

Ridic aparatul spre capul lui. Aparatului meu, Nikon D5500, nu-i scapă prea multe, cu lentilele acelea Opteka: păr de diferite nuanțe, dezordonat, ochelari înguști și ieftini, insule de barbă abia mijită în heleșteiele puțin adânci ale obrazilor. Are mai multă grijă de pantofi decât de fața lui.

Înapoi la numărul 212, unde Rita și contractorul se dezbracă rapid. Aș putea apela serviciul de informații telefonice ca să o sun acasă, să o avertizez. Nu voi face asta. Urmărirea e ca și fotografia în natură: nu te amesteci în viața sălbatică.

Dr. Miller se află poate la jumătate de minut distanță de ușa de la intrare. Gura soției lui acoperă cu ruj gâtul contractorului. Bluza îi cade de pe ea.

Încă patru pași înainte. Cinci, șase, șapte. Au mai rămas cel mult douăzeci de secunde. Ea îi prinde cravata cu dinții și îi zâmbește larg. Măinile ei băjbâie după cămașa lui. El o atinge ușor pe ureche.

Soțul ei sare peste o dală desprinsă din trotuar. Cincisprezece secunde.

Respectiv: Aproape că pot auzi cravata alunecându-i de pe guler. Ea i-o aruncă în cealaltă parte a camerei.

Zece secunde. Focalizez din nou, obiectivul aparatului efectiv zvâcnește. Își vâără mâna în buzunar și scoate un pumn de chei. Șapte secunde.

Ea își desface părul prins în coadă și îl lasă să-i cadă pe umeri.

Trei secunde. El urcă pe trepte.

Ea îl cuprinde cu brațele și îl sărută pățimaș.

El bagă cheia în broască. O răsuțește.

Focalizez obiectivul asupra feței ei, a ochilor larg deschiși. A auzit.

Fac repede un instantaneu.

Apoi servieta lui se deschide zgomotos.

O grămadă de foi cad brusc din ea și se împrăștie în bătaia vântului. Mut repede obiectivul înapoi spre dr. Miller, la acel clar „La naiba“ pe care îl conturează buzele lui; el își așază servieta în fața ușii, calcă pe câteva foi cu pantofii săi lucioși și le ridică pe altele în brațe. O foaie neascultătoare s-a agățat între ramurile unui copac. El n-o observă.

Rita își vâără repede brațele în mânecile bluzei, strângându-și părul înapoi la spate. Iese grăbită din cameră. Contractorul, părăsit, sare jos din pat și își recuperează cravata, apoi și-o îndeasă în buzunar.

Eu expir, aerul șuierând parcă dintr-un balon. Nu realizasem că îmi țineam respirația.

Ușa din față se deschide: Rita se năpustește pe trepte în jos, strigându-l pe soțul ei. El se întoarce; presupun că îi zâmbește – nu pot vedea lucrul acesta. Ea se apleacă și culege câteva hârtii de pe trotuar.

Contractorul apare în ușă, cu o mână adâncită în buzunar, și cealaltă ridicată, în semn de salut. Dr. Miller îi face, la rândul lui, semn cu mâna. Urcă

Respect pentru oameni și cărți

până pe palier, își ridică servieta și cei doi bărbați dau mâna. Intră amândoi, urmați de Rita.

Ei bine, poate data viitoare.

LUNI

25 octombrie

LUNI, 25 octombrie

2

Mașina a trecut huruind acum o clipă, asemenea unui dric, cu stopurile strălucind în întuneric.

- Vecini noi, îi spun fiicei mele.

- În ce casă?

- Peste drum de parc. La 207.

Sunt acolo acum, palizi ca niște stafii la apus, dezgropând cutii din portbagaj.

Ea soarbe zgomotos.

- Ce mănânci? o întreb.

E seara de mâncare chinezească, desigur; mănâncă lo mein.

- Lo mein.

- Nu și în timp ce vorbești la telefon cu mami.

Ea soarbe din nou și mestecă.

- Maa-mă.

Purtăm o luptă serioasă pe tema asta; a înlocuit cuvântul *mami*, împotriva dorinței mele, cu ceva grosolan și tăios.

- Dă-i pace, mă sfătuieste Ed - dar el încă este *tati*.

- Ar trebui să te duci să-i saluți, sugerează Olivia.

- Mi-ar plăcea să fac asta, scumpete. Urc scările fără nici un chef, la etajul întâi, unde priveliștea este mai frumoasă. Oh, sunt dovleci *peste tot*. Toți vecinii

Respect pentru oameni și cărți

au câte unul. Familia Gray are patru. Am ajuns pe palier, cu paharul în mână, vinul îmi atinge buza. Îmi doresc să pot alege un dovleac pentru tine. Spune-i lui taică-tău să-ți ia unul. Sorb din vin, înghit. Spune-i să-ți ia doi, unul pentru tine și unul pentru mine.

- Bine.

Arunc o privire în oglinda întunecată a băii de serviciu.

- Ești fericită, iubito?

- Da.

- Nu te simți singură?

Ea nu a avut niciodată prieteni adevărați în New York; era prea timidă, prea mică.

- Nu.

Mă uit atentă la întunericul de sus, de la capătul scărilor, la bezna de deasupra. În timpul zilei, soarele trece prin luminatorul în formă de cupolă de deasupra; noaptea, se transformă într-un ochi larg deschis, care privește insistent spre adâncurile scării.

- Ți-e dor de Punch?

- Nu.

Nici ea nu s-a înțeles cu motanul acela. A zgâriat-o într-o dimineață de Crăciun, a trecut ca un fulger cu ghearele peste încheietura mâinii ei, două zgârieturi rapide, nord-sud-est-vest; o rețea strălucitoare de sânge i-a izbucnit pe piele, ca pentru X și O, și Ed aproape că l-a aruncat pe fereastră.

Acum îl caut, îl găsesc adunat pe canapeaua din bibliotecă, urmărindu-mă.

- Dă-mi-l pe tati la telefon, dovlecel.

Urc următorul set de trepte, simțind covorul aspru sub tălpi. Ratan. Ce-o fi fost în capul nostru? Se pătea-ză atât de ușor.

- Hei, gagico, spune el. Vecini noi?

Respect pentru oameni și cărți

- Da.

- Nu mi-ai mai spus și mai de mult că avem vecini noi?

- Asta a fost acum două luni. La 212. Familia Miller. Mă întorc pe călcâie, coborând scările.

- Și ceilalți unde sunt?

- La 207. Vizavi de parc.

- Cartierul se schimbă.

Ajung pe palier și îl ocolesc.

- N-au adus multe cu ei. Doar o mașină.

- Presupun că cei de la firma de mutări vor veni mai târziu.

- Da.

Tăcere. Mai sorb o gură de vin.

Acum sunt din nou în camera de zi, lângă foc, cu umbrele cufundate adânc în colțuri.

- Uite... începe Ed.

- Au un fiu.

- Poftim?

- Se vede un fiu, repet, apăsându-mi fruntea de geamul rece al ferestrei. Felinarele cu vapori de sodiu încă nu au apărut în această zonă din Harlem, iar strada este luminată doar de un corn de lună, galben-lămâie, totuși, le pot desluși siluetele: un bărbat, o femeie și un băiat înalt, cărând cutii spre ușa de la intrare. E adolescent, adaug eu.

- Ia-o ușurel, panteră ce ești.

- Mi-aș dori să fii aici, spun eu înainte de a mă putea opri.

Chestia asta mă ia prin surprindere. Și pe Ed, după cum a sunat. Intervine o pauză. Apoi:

- Ai nevoie de mai mult timp, spune el.

Rămân tăcută.

- Medicii spun că prea mult contact nu e sănătos.

Respect pentru oamenii și ca
- Eu sunt medicul care a spus asta.

- Tu ești unul dintre ei.

Se aude o trosnitură în spatele meu - o scânteie în șemineu. Flăcările se liniștesc, murmurând în cămin.

- De ce nu-i inviți pe oamenii ăia la noi? întrebă el.

Îmi beau paharul până la ultima picătură.

- Cred că e destul pentru seara asta.

- Anna.

- Ed.

Aproape că îl pot auzi cum respiră.

- Ne pare rău că nu suntem acolo cu tine.

Aproape că îmi pot auzi inima.

- Și mie îmi pare rău.

Punch m-a urmărit la parter. Îl ridic cu un braț și mă retrag în bucătărie. Pun telefonul pe blat. Încă un pahar înainte de culcare.

Prinzând sticla de gât, mă întorc la fereastră, spre cele trei fantome care bântuie trotuarul, și o ridic ca și cum aș închina în cinstea lor.